

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer tjueén

Jeff Pippenger

2025-12-31

Tjueén

Og fra den tid da det daglige offer blir avskaffet, og den ødeleggende vederstyggelighet blir satt opp, skal det gå ett tusen to hundre og nitti dager. Daniel 12:11.

Siden 22. oktober 1844 er anvendelsen av profetisk tid ikke lenger en korrekt anvendelse av profetien for dem som ønsker rett å dele sannhetens ord. Perioden på 1290 år i vers elleve skal anvendes som en symbolsk periode etter 1844, og anvendelsen etter 1844, eller en periode uten elementene av «tid», må bevare den grunnleggende forståelsen av sannheten slik den ble forstått før 1844. De 1290 representerer en periode på 30, etterfulgt av 1260. Forståelsen før 1844 var at de tretti årene fra 508 til 538 representerte en forberedelsesperiode for antikrist, slik at han kunne begynne å herske fra 538 til 1798.

Overgangen på 30 år er emnet hos Paulus i 2 Tessalonikerbrev. Paulus tar ikke med noen henvisning til elementet «tid», men han identifiserer de profetiske kjennetegnene ved at hedenskapet viker for pavedømmet i løpet av disse tretti årene. Deretter begynte pavens herredømme. Den historiske forståelsen, uten noe tidsmoment, identifiserer overgangen fra det fjerde riket i Bibelens profeti til det femte riket, etterfulgt av det første av to pavelige blodbad, og typifiserer således overgangen fra det sjette riket til den trefoldige foreningen av dragen, dyret og den falske profet, og det andre pavelige blodbadet.

De tretti årene med forberedelse, etterfulgt av en profetisk periode, er et hovedsymbol på Guds pakt med et utvalgt folk. Overgangen mellom de to maktene gjennom de tretti årene, som etterfølges av 1260 år med forfølgelse, samsvarer med Kristi tretti år med forberedelse, etterfulgt av 1260 dager med frelse. Antikrists tretti år med forberedelse var en forfalskning av Kristi tretti år med forberedelse. Sluttet på de tretti årene identifiserer enten Kristi utrustning ved Hans dåp, eller antikrists utrustning i 538. Antikrists utrustning kom fra den økonomiske og militære støtten som kom fra det foregående riket, og den kraft som ble utøst over Kristus, kom fra det foregående riket som Han forlot tretti år tidligere.

Bruddet i de to periodene markeres ved en myndiggjørelse, og bruddet i de to periodene som fremstilles ved Abram og Paulus, erkjennes ved enkel sammenligning. I Abrams og Paulus' trettiårige skille var forberedelsesperioden de første tretti år, som representerte paksprosessen, hvilken myndiggjorde Abrams etterkommere til å oppfylle profetien om trelldom i Egypt. De fire hundre og tretti år har en ytterligere symbolsk inndeling, for rett anvendt representeres de første to hundre og femten år av Guds representant og Farao. For Josef og de første 215 år var det den gode Farao, og for Moses og de andre 215 år var det den onde Farao.

Den inndelingen identifiserer to perioder på fire slektsledd. De første fire slektsledd kan legges over de andre fire slektsledd, linje på linje, og idet dette gjøres, samvirker Josef og Moses, en profetisk alfa og omega, med en alfa-god farao og en omega-ond farao. Det er stort lys å hente fra denne parallelle betraktningen, men jeg påpeker ganske enkelt at Abrams forutsigelse om det fjerde slektsledd identifiserer to vitner om de fire slektsledd i de 430 årene. Den todelte representasjonen av fire slektsledd finnes i slektsregistrene i Første Mosebok fire og fem. Når vi betrakter Kain og Set som begynnelsen på oppstillingen av blodslinjene, finner vi at det er åtte slektsledd fra Set til Noah, og at det, når det deles på midten, foreligger en representasjon av to perioder på fire slektsledd. Dette gjenkjennes i de åtte generasjonslinjene hos både Set og Kain.

Slektstavlene i kapittel fire og fem fremstilles med avslutningen på slektslinjene, som er Noah. Noah er symbolet på Guds pakt med menneskeheten, slik den er representert ved regnbuen. Abram er symbolet på Guds pakt med et utvalgt folk, slik den er representert ved omskjærelsen. Disse to paktene er alltid knyttet sammen, og i Første Mosebok elleve, hvor vi finner Babels tårn like etter Noahs flom, fremsettes slektstavlen som leder frem til Abram. I dette avsnittet er det ti slektsledd, ikke åtte. I avsnittet som leder frem til Abram, og i avsnittet som leder frem til Noah, er den noakittiske og den abrahamittiske pakt representert.

I avsnittet fra kapittel elleve som henvender seg til et utvalgt folk, finner vi at to av disse generasjonene er fylt med stort lys.

Og Eber levde fire og tretti år og fikk Peleg. Og Eber levde etter at han fikk Peleg fire hundre og tretti år og fikk sønner og døtre. Og Peleg levde tretti år og fikk Re'u. 1. Mosebok 11:16–19.

Henvisningen til Eber er den første forekomsten av det hebraiske ordet som til sist blir identifisert som det hebraiske ordet «hebreer». I slektstavlen til et utvalgt folk bærer én av de ti etterkommerne navnet Hebreer, som er det navnet det utvalgte folk skulle bli kjent under. I tre vers brukes Eber og Peleg til å markere særpreget ved den utvalgte hebreiske slekt. Eber betyr «å krysse over» eller «den som krysser over» og er roten til ordet «hebreer». Abram er et symbol på dem som krysser over fra Babylon til det lovede land. «Peleg» betyr «deling» eller «splittelse», slik det er omtalt i 1. Mosebok 10:25, hvor vi blir informert om at jorden «ble delt» i Pelegs dager.

Eber og Peleg representerer en profetisk inndeling for dem som ønsker rett å dele sannhetens ord. Noahs slektstavle frembrakte to linjer på åtte, som representerte to sett på fire generasjoner, slik også de 430 årene i Egypt gjør. Slektstavlen i 1. Mosebok elleve er representert ved ti, ikke åtte, for den er en slektstavle over et utvalgt folk. Det utvalgte folket er inndelt i to grupper på fem, og står således i samsvar med lignelsen om de ti jomfruer, som er lignelsen om Guds paktsfolk.

I den slektstavlen over det utvalgte folk representerer Pelegs navn og dets historiske oppfyllelse en adskillelse mellom to klasser av vise eller dårlige jomfruer, nettopp på det punkt i den bibelske historie da jorden var blitt delt ved Babels tårn. I listen over ti er Peleg nummer fem, for det er midten av ti. Eber, hebréeren, fremstilt ved Abram, representerer en dårlig jomfru som går over og blir en vis jomfru når de to klassene blir skilt ved ropet ved midnatt. Eber, den første hebreer i navn, representerer Abram, den første hebreer ved pakten. Da Herren kalte Abram ut av Babylon,

var det et forbilde på budskapet i midnattsropet, som er bemyndigelsen av den andre engel, som kaller menn og kvinner ut av Babylon.

Lignelsen om de ti jomfruer er framstilt ved Eber og Peleg som representanter for et kall om å komme ut, like før Pelegs skillelinje lukker nådetidens dør. I det profetiske forholdet levde Eber 430 år etter Peleg, som deretter levde 30 år. Det første trinnet i Abrams trefoldige pakt ble representert ved Eber og Peleg. Abram, slik som Eber og Peleg, som skillelinjen mellom to klasser. Paulus' tillegg til Abrams profeti er Pelegs tillegg til Ebers profeti. Eber forkynte 400 år, men Peleg identifiserte 430 år. Peleg representerte derfor Paulus, og Paulus' tillegg av 30 år til de 400 årene, og Paulus' tjeneste var å identifisere Bibelprofetiens Peleg. «Peleg» i Bibelens profeti, som Paulus identifiserte, representerte nasjonens deling fra bokstavelig til åndelig.

Fra Sem til Peleg er det fem etterkommere, og fra Rue til Abram er det fem.

Og han sa til Abram: Du skal vite for visst at din ætt skal være fremmed i et land som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal undertrykke dem i fire hundre år. 1. Mosebok 15:13.

Nå ble løftene gitt til Abraham og hans ætt. Han sier ikke: «og til ætter», som om det gjaldt mange, men som om det gjaldt én: «og til din ætt», som er Kristus. Og dette sier jeg: Pakten, som før var stadfestet av Gud i Kristus, kan loven, som kom fire hundre og tretti år senere, ikke sette ut av kraft, så den skulle gjøre løftet ugyldig. For dersom arven er av loven, da er den ikke lenger av løftet; men Gud gav den til Abraham ved løfte. Galaterne 3:16–18.

Tretti år gammel

Jesus var tretti år gammel da han begynte sin tjeneste.

Og Jesus selv var omkring tretti år gammel da han begynte, og var, som en mente, sønn av Josef, sønn av Heli. Lukas 3:23.

Josef begynte å tjene farao i Egypt da han var tretti år gammel.

Og Josef var tretti år gammel da han stod fram for Farao, kongen av Egypt. Og Josef gikk ut fra Faraos åsyn og drog gjennom hele landet Egypt. 1 Mosebok 41:46.

Profeten Esekiel var tretti år gammel da han begynte sin tjeneste, og hans tjeneste varte i tjueto år.

Det skjedde i det trettiende året, i den fjerde måneden, på den femte dagen i måneden, mens jeg var blant de bortførte ved elven Kebar, at himlene ble åpnet, og jeg så syner fra Gud. Esekiel 1:1.

Esekiel har flere historiske henvisninger i sine skrifter enn noen annen profet. Det finnes tretten direkte henvisninger til fastslåelige datoer i Esekiels skrifter, og uten å vite det bekrefter bibelforskerne og historikerne at hans tjeneste strakte seg over tjueto år, skjønt de ikke vet at tjueto er et symbol på de hundre og førtifire tusen.

Kong David var tretti år gammel da han begynte å regjere, og han regjerte i førti år.

David var tretti år gammel da han begynte å regjere, og han regjerte i førti år. I Hebron regjerte han over Juda i sju år og seks måneder, og i Jerusalem regjerte han i trettitre år over hele Israel og Juda. 2 Samuel 5:4, 5.

Davids førtiårige regjeringstid er et symbolsk tall, og perioden på 40 er lik Abrams og Paulus' 430 år, for de 40 årene er delt i to deler (7 og et halvt og 33 år). De to periodene i Davids førtiårige regjeringstid har et ytterligere profetisk gåtefullt trekk, for et annet bibelsk vitne oppgir disse to periodene som sju år og trettitre år. Hva representerer de ekstra seks månedene i Andre Samuelsbok, og hvordan blir 7,5 og 33 til 40? Det finnes et overlapp på seks måneder som må representere en profetisk sannhet.

Og de dager David regjerte over Israel, var førti år: sju år regjerte han i Hebron, og tre og tretti år regjerte han i Jerusalem. 1 Kong 2:11.

22 er et symbolsk tall som representerer foreningen av guddommelighet med menneskelighet, og Esekiels tjeneste varte i tjueto år. Josefs fjorten år er delt inn i to perioder på syv år, Kristi paktuke er delt i to like perioder på 1260 dager, og Davids førtiårige regjeringstid er oppdelt i to perioder, med et ytterligere symbol som forbinder de to periodene.

Jesus er Profeten, Presten og Kongen. I de siste dager vil Han opphøye sin seirende menighet som et banner, og den menighet er representert ved Kristus, profeten, presten og kongen, som har forenet sin guddom med mennesker, representert ved profeten Esekiel, presten Josef og kongen David. De fire symbolene representerer tre verdige menn i ovnen som var opphetet sju ganger over det normale, og deretter åpenbarte den fjerde seg, og Han var som Guds Sønn. Hele verden var representert ved feiringen av Nebukadnesars gullbilde, og de så alle den seirende menighet, sammensatt av en menneskelig profet, en menneskelig prest og en menneskelig konge, opprettholdt av den fjerde guddommelige person.

«Satan har tatt verden til fange. Han har innført en avgudssabbat og tilsynelatende gitt den stor betydning. Han har stjålet den kristne verdens hyllest bort fra Herrens sabbat til denne avgudssabbaten. Verden bøyer seg for en tradisjon, et menneskeskapt bud. Slik Nebukadnesar reiste opp sitt gullbilde på Duras sletteland og således opphøyet seg selv, slik opphøyer Satan seg i denne falske sabbaten, som han har stjålet himmelens kjennetegn for.» Review and Herald, 8. mars 1898.

Tallet fire

På det profetiske plan er førti en tiende av Abrams fire hundre, og fire er en tiende av førti. Enhver profetisk egenskap som finnes i tallet fire, må være i samsvar med symbolikken i førti, som igjen må være i samsvar med symbolikken i fire hundre. I denne sammenhengen representerer fire ofte «verdensomspennende», en velkjent forståelse, men det representerer også «en progresjon» og i noen sammenhenger en «gradvis ødeleggelse».

De første fire av de sju basunene representerer den gradvise ødeleggelsen av Vest-Roma. Øst-Roma i Konstantinopel endte i underkastelse under de fire osmanske sultanene. Linje på linje gikk Øst- og Vest-Roma gradvis i oppløsning gjennom fire perioder, representert ved fire basuner,

samtidig som de også ble felt av islam i den femte og sjette basun. Sammen identifiserer de to linjene Romas fall over fire generasjoner av basuner, mens en tiltagende krig med islam leder til det endelige sammenbrudd når islams fire sultaner får herredømme over riket. Historien om vest og øst begynte med Konstantins deling av imperiet i 330.

De fire basunene over Vest-Roma begynner i 330, og den femte og sjette basun representerer makten som bringer Øst-Roma til fall, et Øst-Roma som også begynte i 330. Både Øst- og Vest-Roma bidro til arbeidet med å sette pavemakten på jordens trone i 538, slik at de to linjene, den vestlige og den østlige, er et forbilde på De forente staters to horn, som setter pavemakten tilbake på tronen ved søndagsloven. Vest-Roma er symbolet på kirkepolitikk i det profetiske forholdet, og Øst-Roma er symbolet på statspolitikk.

Innen historien om Vest-Romas og Øst-Romas fall fremstilles pavens Romas historie. Med utgangspunkt i disiplens menighet, representert ved Efesos, leder de tre første menighetene frem til den fjerde menigheten, som er pavedømmet fra 538 til 1798. I Åpenbaringen tretten identifiseres pavedømmet som herskende i 42 måneder, etter at dets dødelige sår fra 1798 blir helbredet ved søndagsloven. «Tid er ikke lenger» etter 1844, så de førtito månedene er et symbol på forfølgelsesperioden fra søndagsloven inntil Mikael står fram. Pioneerene forstod at menighetene, seglene og basunene representerte tre historielinjer som løper parallelt med hverandre. Å legge det profetiske vitnesbyrdet om Vest-Roma over linjen for Øst-Roma og linjen for pavens Roma er ikke en profetisk anvendelse som ble benyttet av millerittene, men denne fremgangsmåten motsier ingen av deres etablerte forståelser.

Bud på bud skal de fire første basunene legges over den historien som fremstilles ved den femte og sjette basun, og deretter den linjen med de tre første menighetene som leder frem til den perioden med pavelig forfølgelse som fremstilles ved den fjerde menighet. Fire basuner på den ene linjen, fire sultaner på den andre linjen, og fire menigheter på den tredje linjen. Tallet «fire» representerer verdensomfattende utstrekning, men det representerer også en gradvis ødeleggelse av enten en sivil eller religiøs makt. Hva det representerer, avgjøres av sammenhengen.

Ved søndagsloven blir pavemakten gjenopprettet. Første gang pavedømmet ble gitt makt, var det en trettiårig forberedelsesperiode. I de første fire menighetene er den fjerde menigheten pavedømmet, og den første menigheten var disiplene, fremstilt som Efesos. De tre første generasjonene av den kristne kirke ledet fram til den fjerde menigheten, Tyatira, som er fremstilt ved Jesabel. Når man kommer til Tyatira, i 538, ble en søndagslov vedtatt på konsilet i Orléans, og slik identifiseres søndagsloven i De forente stater når det dødelige såret fra 1798 blir leget.

Historien fra 1798 og frem til søndagsloven i De forente stater fremstilles ved de første fire menighetene. Den fjerde menigheten, Tyatira, er søndagsloven og den pavelige forfølgelsen som følger. Den første menigheten, Efesos, menigheten som mistet sin første kjærlighet, endte ved avslutningen av den firetrinns progressive ødeleggelsen, ved Tyatiras søndagslov. Den generasjonen som leder frem til Tyatiras søndagslov, er Pergamos' tredje generasjon. Tyatira representerer søndagsloven frem til prøvetidens avslutning, og Pergamos representerer den tredje generasjonens kompromiss som bereder veien for Tyatira. Pergamos' tredje generasjon, og det

kompromiss den representerte, ble først oppfylt på Konstantins tid, da han vedtok den aller første søndagsloven i 321. De forente stater begynte som Efesos' lam, men når det setter Tyatira tilbake på tronen, taler det som en drage.

Den gradvise ødeleggelsen av Amerikas forente stater er fremstilt ved de fire første menighetene i Åpenbaringen. Den gradvise ødeleggelsen av det sjette riket i Bibelens profeti finner sted gjennom fire slektsledd som leder fram til søndagsloven, hvor dyret fra jorden taler som en drage. Den siste generasjonen er representert ved dragen, som er et krypdyr, slik som i Edens hage, og av denne grunn kalte både døperen Johannes og Jesus den siste generasjonen av det gamle Israel for «en hoggormyngel».

Den fjerde og siste slekt er enten den «utvalgte slekt», som representerer de hundre og førtifire tusen, eller dens motstykke, hoggormyngelens slekt. Den ene klassen har dannet Kristi bilde, den andre dyrets bilde — slangen. Hoggormyngelens slekt fremstilles uttrykkelig fire ganger i Guds Ord. Sammenhengen ved hver henvisning er forskjellig.

Men da han så mange av fariseerne og saddukeerne komme til sin dåp, sa han til dem:
Ormeynge!l, hvem har advart dere til å flykte fra den kommende vrede? Matteus 3:7.

Hvis «ormeyngelen» bare var noen nedsettende bemerkninger om et par sekter av mennesker som Johannes ikke likte, ville det ikke være noe å si om uttrykket. Men hvert ord er hellig i Guds Ord, så Johannes ga saddukeerne og fariseerne en bestemt betegnelse. Denne betegnelsen er profetisk definert av sammenhengen i det avsnittet hvor den blir uttrykt. I avsnittet blir Johannes fremstilt som den som fullfører sin tjeneste, og deretter trer saddukeerne og fariseerne inn i fortellingen. I de innledende versene blir Johannes identifisert som Jesajas «røst i ørkenen».

I de dagene stod døperen Johannes fram og forkynte i Judeas ørken og sa: Omvend dere! For himlenes rike er kommet nær.

For dette er han som det er talt om ved profeten Esaias, idet det heter,

Røysta til ein som ropar i øydemarka: Rydd Herrens veg, gjer stigane hans rette.

Og den samme Johannes hadde en kledning av kamelhår og et lærbelte om sine lender; og hans mat var gresshopper og vill honning.

Da dro Jerusalem og hele Judea og hele landet omkring Jordan ut til ham. Og de ble døpt av ham i Jordan, idet de bekjente sine synder. Men da han så mange av fariseerne og saddukeerne komme til hans dåp, sa han til dem: Ormeynge!l, hvem har advart dere om å flykte fra den kommende vrede? Matteus 3:2–7.

Den siste generasjonen av det gamle Israel blir av en profet som kom ut av ødemarken betegnet som «en hoggormyngel». Johannes er profeten som oppfylte rollen som Malakis budbærer, han som beredte veien for Paktens Budbærer, og som også var røsten i ødemarken som ble identifisert av Jesaja.

Hvis vi betrakter «blader» som et symbol, finner vi at de representerer «bekjennelse». Den første henvisningen er til Adam og Eva, som dekket sin urettferdighet med fikenblader. De hadde

tidligere vært ikledd lysets kledning, rettferdighetens kledning, men da den var borte, innså de at de var nakne laodikeere, som mener at alt de trenger å gjøre, er å skjule seg bak «bekjennelsens blader», og så vil alt være i orden. Lenger ute i avsnittet taler Johannes direkte imot de laodikeiske jødene som stolte på at Abrahams blodslinje skulle frelse dem, for deres formastelse var ganske enkelt de tomme bladene av bekjennelse. Et menneskes klær representerer hvem det er.

Trær er et symbol på mennesker og på riker, og frukten, grenen, sæden, jorden, vannet, roten og åpenbart også bladene representerer alle bestemte profetiske symboler i seg selv, men hver av disse sannhetene er forbundet med de andre symbolene som er fremstilt i de ulike profetiske linjene som benytter de profetiske symbolene som utgjør et «tre». Selvsagt er den første profetiske symbolikken ved et tre at det representerer en prøve på liv eller død.

Johannes' budskap fremstilles ved de klær han bar, og den mat han åt. Profetisk føde, slik som mannaen ved begynnelsen av det gamle Israel, eller Himmelenes brød ved avslutningen, må etes. Føden representerer et profetisk prøvende budskap som må etes, for den er Kristi kjød og hans blod. De klær Johannes bar og den mat han åt, identifiserer budskapet og budbæreren som beredte veien for Kristus. Johannes er et forbilde på den siste budbæreren som bereder veien for Kristus, som er Paktens budbærer, han som brått kommer til sitt tempel ved søndagsloven. Når det skjer, representerer de dårlige jomfruer, som også er laodikeere og ugress, den endelige fjerde generasjon av dem som bekjenner seg å være Abrahams legitime paktsfolk, slik fariseerne og saddukeerne også gjorde på den tid da Johannes trådte fram fra ørkenen.

Johannes bar kamelhår, et lærbelte som omfattet et seletøyfeste, slik husdyr har sammen med et åk. Han åt, og derfor bestod hans budskap av gresshopper, et fremste symbol på islam i Skriftene, og han blandet sitt budskap om islam med honningen.

Og Israels hus kalte det manna; og det var likt korianderfrø, hvitt, og smaken av det var som honningkaker. 2 Mosebok 16:31.

Manna er et symbol på Guds Ord, og det smakte som honning, noe profetene identifiserer som smaken av budskapet de fremstilles som å ete. Johannes brakte Islams budskap, fremstilt ved gresshoppene, og et belte av kamellær og kamelhår. Både gresshoppene og kamelen er symboler på islam. Dette Islams budskap var blandet med opplysningen fra Guds Ord, som er fremstilt som «honning».

Da sa Jonatan: «Min far har ført landet i ulykke; se, jeg ber dere, hvordan mine øyne er blitt opplyst fordi jeg smakte litt av denne honningen.» 1 Samuel 14:29.

Johannes representerte ikke bare et budskap om islam, men han kom fra ørkenen, slik Elia gjorde, og Johannes spiste ikke honning, han spiste villhonning, for han, likesom Kristus, var ikke opplært i datidens institusjoner, som hadde sitt eget budskaps honning, representert ved fariseernes og saddukeernes surdeig. Johannes spiste honning fra ørkenen, for han var opplært av Den Hellige Ånd utenfor sin tids religiøse institusjoner. Det typiske beltet i denne tidsperioden inneholdt en hengselmekanisme som en person festet kamelhårskledningen sin til. Hengselet representerer Johannes, som var vendepunktet fra den jordiske til den himmelske helligdom.

«Profeten Johannes var bindeleddet mellom de to husholdninger. Som Guds representant stod han fram for å vise forholdet mellom loven og profetene og den kristne husholdning. Han var det mindre lys, som skulle etterfølges av et større. Johannes' sinn ble opplyst av Den Hellige Ånd, for at han kunne kaste lys over sitt folk; men intet annet lys har noensinne skint eller vil noensinne skinne så klart over falne mennesker som det som utgår fra Jesu lære og eksempel. Kristus og hans gjerning var bare dunkelt forstått slik den var forbildet i de skyggefulle ofre. Selv Johannes hadde ikke fullt ut forstått det fremtidige, udødelige liv gjennom Frelseren.» Slektenes håp, 220.

Johannes' hengselkledning introduseres nettopp ved Kristi dåp, som var vendepunktet, fremstilt ved stedet der Johannes døpte. Dette stedet ble kalt Betabara, som betyr «fergeovergang», og er selve det stedet hvor oldtidens Israel gikk inn i det lovede land da de kom ut av ørkenen, slik Johannes hadde gjort.

Selvsagt er de hundre og førtifire tusens bevegelse det Johannes fremstiller, men vi påpeker ganske enkelt at da Jesus ble døpt, var det den generasjonen som både Han og Johannes kalte «ormeyngel». Jesus kom for å opphøye Guds lov med De ti bud, og Han inspirerte hvert ord i Bibelen; derfor, når Han kaller det gamle Israels siste generasjon et ormeyngel, vet Han meget vel at det andre bud identifiserer den dom som fullbyrdes i tredje og fjerde ledd.

Den tredje og fjerde slekt representerer en progressiv dom som ender i den fjerde slekt, som er ormeyngels slekt. Kristi dåp er et forbilde på 11. september. Den laodikeiske syvendedagsadventistiske slekt har siden den tid befunnet seg i sin siste slekt. Johannes' budskap til fariseerne og saddukeerne var det laodikeiske budskap.

Men da han så mange av fariseerne og saddukeerne komme til sin dåp, sa han til dem,

Ormeyngelætt, kven har åtvare dykk om å flykta frå den komande vreiden?

Bær derfor frukt som er omvendelsen verdig. Og tenk ikke at dere kan si ved dere selv: Vi har Abraham til far.

for jeg sier dere at Gud er mektig til av disse steiner å oppreise barn for Abraham.

Og nå er også øksen lagt til roten på trærne; derfor blir hvert tre som ikke bærer god frukt, hugget ned og kastet på ilden. Jeg døper dere sannelig med vann til omvendelse; men han som kommer etter meg, er sterkere enn jeg, og jeg er ikke verdig til å bære hans sko; han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og med ild. Han har kasteskovlen i sin hånd, og han skal rense treskeplassen sin til bunns og samle hveten sin i låven; men agnene skal han brenne opp med uslukkelig ild.

Da kommer Jesus fra Galilea til Jordan til Johannes for å bli døpt av ham. Matteus 3:7–13.

Jesus kom fra Galilea, som symboliserer et vendepunkt i samsvar med Johannes' beltes hengsel og betydningen av Betabara. Johannes' arbeid med å berede veien hadde da gått over til Kristi arbeid med å stadfeste pakten. De tretti årene med forberedelse var avsluttet, og de tre og et halvt årene før og etter korset begynte.

Johannes' budskap var en advarsel om den kommende vrede ved Jerusalems ødeleggelse, en ødeleggelse som også representerer verdens ende og de sju siste plagene. Dette advarselsbudskapet var satt inn i islams kontekst, og det ble forkynt av en mann som ikke bare oppfylte Malakis budbærer som bereder veien, og Jesajas røst i ørkenen, men også Elias' budskap; for Johannes' klær svarte til Elias' likesom Johannes' budskap svarte til Elias'.

Og han sa til dem: Hvordan så den mannen ut som kom opp imot dere og fortalte dere disse ordene? De svarte ham: Han var en hårete mann og ombundet om sine lender med et belte av lær. Da sa han: Det er Elia fra Tisjbe. 2 Kongebok 1:7, 8.

Dersom de skulle spørre om Johannes, og ikke om Elia, «hva slags mann var han?», ville de få til svar: «en hårete mann, og ombundet med et lærbelte om sine lender.» Hele Johannes' seks måneder lange tjeneste er fremstilt i det avsnittet hvor den endelige og fjerde generasjon uttrykkelig blir identifisert og definert. Det laodikeiske budskapet til dem angriper direkte bekjennelsen av å være Guds paktsfolk; det advarer dem om den kommende vrede, slik dette er illustrert ved en øks som rammer trærnes røtter. Budskapet innbefattet at Kristus ville fullføre den prøvende prosess som begynte med Johannes. Senere i Matteus kaller Jesus også jødene «en ormeyngels slekt», og Han tar opp igjen tanken fra Johannes' tema om å hogge ned et tre, og forklarer hvorfor.

Enten gjør treet godt og dets frukt god, eller gjør treet dårlig og dets frukt dårlig; for treet kjennes på sin frukt. Ormeyngel, hvordan kan dere, som er onde, tale gode ord? For hjertet taler det munnen er full av. Et godt menneske henter fram gode ting av hjertets gode forråd, og et ondt menneske henter fram onde ting av det onde forråd. Men jeg sier dere at for hvert unyttig ord som menneskene taler, skal de gjøre regnskap på dommens dag. For etter dine ord skal du bli rettfærdiggjort, og etter dine ord skal du bli fordømt. Matteus 12:33–37.

Dommens dag er, ifølge det annet bud, i det fjerde slektsledd. Dommen er basert på det budskap vi taler, og det budskap kommer ut av våre hjerter. Det er budskapet vi taler som viser om vi er Peters «utvalgte slekt» eller en «ormeyngel». Hver av disse klassene blir åpenbart ved avslutningen av en prøvelsesprosess hvor Kristus, som mannen med treskeredskapet, renser sitt gulv. Som med oljen i lignelsen om de ti jomfruer, er budskapet representert enten ved et ondt eller et godt hjerte. Kristi henvisning tilføyer at denne ormeyngel, som er det fjerde og siste slektsledd, søker etter et tegn, og det eneste tegn de skulle bli gitt, var Jonas' tegn.

Da svarte noen av de skriftlærde og fariseerne og sa: Mester, vi ønsker å se et tegn fra deg. Men han svarte og sa til dem: En ond og utro slekt krever tegn; og intet tegn skal gis den, uten profeten Jonas' tegn. For likesom Jonas var tre dager og tre netter i hvalens buk, slik skal Menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens skjød. Mennene fra Ninive skal stå fram i dommen sammen med denne slekt og skal dømme den; for de omvendte seg ved Jonas' forkynnelse, og se, her er mer enn Jonas. Dronningen fra Syden skal stå fram i dommen sammen med denne slekt og skal dømme den; for hun kom fra jordens ytterste grenser for å høre Salomos visdom, og se, her er mer enn Salomo. Matteus 12:38–42.

Kristus omtalte jødene som en hoggormyngel, og Han bruker bilder av dommen slik som Jonas' budskap og budskapet i Salomos visdom. Jesus identifiserer, ut fra sammenhengen og med to vitner, at hoggormyngelen er den fjerde generasjon, for i den fjerde generasjon fullbyrdes dommen.

De hundre og førtifire tusen er banneret, eller tegnet på de siste dager, likesom Guds lov og sabbaten er det. Jonas tegn er oppstandelsens tegn, hvilket for jødene på Kristi tid var Hans dåp, da Den Hellige Ånd steg ned, fremstilt som en due. «Jona» betyr «due». Jona, Johannes Åpenbareren, Daniel, Josef og Lasarus representerer de hundre og førtifire tusen, som oppreises fra å ha ligget døde på gaten i tre og en halv dag. På dette tidspunkt skal de gå over fra å være laodikeere til å bli filadelfiere, og således bli den åttende som er av de syv. Jona representerer dåpen, for han ble kastet i vannet og døde symbolsk da han ble slukt av hvalen. Deretter ble han oppreist, likesom Johannes, da han ble tatt opp av den kokende oljen, og likesom Daniel, da han ble tatt opp av løvehulen, og likesom Josef, da han ble tatt opp av brønnen, likesom Lasarus, beseglingsunderet i Kristi tid. Jødene kunne ikke se Jonas tegn, slik det var representert ved Kristi oppstandelse, klarere enn adventismen ser tegnet 11. september, som er Jonas tegn.

Vi vil fortsette disse emnene i den neste artikkelen.

«Byrden av den advarselen som nå skal komme til Guds folk, nær og fjern, er den tredje engels budskap. Og de som søker å forstå dette budskapet, vil ikke bli ledet av Herren til å gjøre en anvendelse av Ordet som vil undergrave grunnvollen og fjerne søylene i den tro som har gjort syvendedagsadventistene til det de er i dag. De sannhetene som har utfoldet seg i sin orden, etter hvert som vi har gått fram langs den profetiske linje åpenbart i Guds Ord, er sannhet, hellig, evig sannhet i dag. De som i vår erfarings tidligere historie gikk over dette grunnlaget skritt for skritt og så sannhetens kjede i profetiene, var beredt til å ta imot og adlyde hver lysstråle. De ba, fastet, gransket, gravde etter sannheten som etter skjulte skatter, og Den Hellige Ånd, det vet vi, underviste og ledet oss. Mange teorier ble framholdt, med et skinn av sannhet, men så sammenblandet med mistolkede og feilaktig anvendte skriftsteder at de førte til farlige villfarelser. Vi vet meget godt hvordan hvert punkt i sannheten ble grunnfestet, og seglet satt på det av Guds Hellige Ånd. Og hele tiden lød røster: 'Her er sannheten,' 'Jeg har sannheten; følg meg.' Men advarslene kom: 'Gå ikke etter dem. Jeg har ikke sendt dem, men de løp.' (Se Jeremia 23:21.)»

«Herrens ledelser var tydelige, og høyst underfulle var Hans åpenbaringer av hva som er sannhet. Punkt etter punkt ble stadfestet av Herren, himmelens Gud. Det som var sannhet den gang, er sannhet i dag. Men røstene fortsetter å høres: 'Dette er sannhet. Jeg har nytt lys.' Men disse nye lys i profetiske linjer viser seg ved en feilaktig anvendelse av Ordet og ved å sette Guds folk drivende uten et anker som kan holde dem fast. Dersom den som gransker Ordet, ville ta imot de sannheter som Gud har åpenbart i ledelsen av sitt folk, og tilegne seg disse sannheter, fordøye dem og føre dem inn i sitt praktiske liv, da ville de være levende kanaler for lys. Men de som har satt seg fore å granske nye teorier, har en sammenblanding av sannhet og villfarelse, og etter å ha forsøkt å gjøre disse ting fremtredende, har de vist at de ikke har tent sitt lys ved det guddommelige alter, og det er sluknet i mørke.» Selected Messages, bok 2, 103, 104.

